

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 445
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΙΟΥΝΙΟΥ 1964 (Π.Ο.Η.)
ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Ἑ γ υ ύ λ ι ο ς

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Π ρ ὸ ς

τὸν εὐσεβῆ Κλῆρον καὶ λαὸν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ
Ἐκκλησίας, Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ.

Χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ,
παρ' ἡμῶν δὲ εὐχή καὶ εὐλογία.

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,
ἀναπέμψωμεν αἶνον καὶ δόξαν τῷ Πανοικτίρμονι Θεῷ, τῷ ἐπιδαφιλεύοντι ἡμῖν καθ' ἑκάστην δωρεάς, «ὧν οὐκ ἔστιν ἄριθμός» καὶ χορηγοῦντι ἀγαθὰ «ὑπερεκπερισσοῦ, ὧν αἰτούμεθα ἢ νοοῦμεν» κατὰ Παῦλον.

Μεγίστην δωρεὰν ἐκ Θεοῦ θεωροῦμεν καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν εὐγενοῦς ἡμῶν πόθου, διὰ τῆς δωρεὰν παραχωρήσεως οἰκοπεδικῆς ἐκτάσεως εἰς τὴν περιοχὴν Τσακός, τῆς Συνοικίας Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀθηνῶν, ἐκ μέρους τοῦ εὐλαβεστάτου Ἱερομονάχου Πατρὸς Γρηγορίου Σταθοπούλου καὶ τῆς ἐναρέτου Μοναχῆς Γρηγορίας Καραδημητρίου πρὸς τὰ Ἡμέτερα Γραφεῖα ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἀνεγέρσεως εὐαγοῦς ἰδρύματος, πρὸς δόξαν μὲν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ὑποστήριξιν δὲ καὶ περίθαλψιν πολλῶν ἀπομάχων ἐκ τῶν ἡμετέρων κληρικῶν καὶ μόρφωσιν πάντων ἐκείνων τῶν νέων, οἵτινες ποθοῦσι νὰ ἀκολουθήσωσι «τὸ τῷ Θεῷ φίλον» ἱερατικὸν στάδιον.

Τὸ ἰδρυθησόμενον φιλανθρωπικὸν ἴδρυμα θὰ περιλαμβάνη οἰκοτροφεῖον, ἐν ᾧ θὰ προσλαμβάνωνται ὡς ἐσωτερικοὶ οἱ ἔχοντες τὸν διακαῆ ζῆλον νὰ ἱερωθῶσι καὶ πρὸς τοῦτο ἔχοντες τὴν ἐκ Θεοῦ «κλήσιν» καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν «κλίσιν» διὰ τὸ ὑψηλὸν τοῦτο ὑποῦργημα. Βραδύτερον, ὑπάρχει πρόγραμμα, τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος, περαιτέρω δημιουργίας γηροκομείου καὶ ὀρφανοτροφείου.

Δὲν ἐπεκτεινόμεθα εἰς πλείονας λεπτομερεῖας ἀναφορικῶς πρὸς τὸ θέμα τῶν ἰδρυθησόμενων φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων.

Ἐν καιρῷ εὐθέτω θὰ καταστήσωμεν γνωστὰ πᾶσιν ἡμῖν, τοῖς ἀγαπητοῖς ἐν Χριστῷ τέκνοις ἡμῶν, λεπτομερειακὰ στοιχεῖα ἀφορῶντα τὸ ἐν λόγῳ ὑψηλόν, μεγαλεπήβολον καὶ ρηξικέλευθον διὰ τὸν Ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα ἔργον.

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ποιούμεθα ἔκκλησιν εἰς τὰ εὐγενῆ καὶ φιλάνθρωπα ὑμῶν αἰσθήματα παρακαλοῦντες, ὅπως ἐνισχύσητε ἡμᾶς ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς διὰ τὴν

ἐναρξιν τοῦ ἱεροῦ τούτου ἔργου. Νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγών!

Καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ δίλεπτον τῆς χήρας θὰ γίγνηται δεκτὸν, ἐὰν προέρχεται ἐξ ἀγαθῆς προαιρέσεως. Ὑπομιμνήσκουμεν εἰς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην τὸ ὑπέρτατον τῆς ἐλεημοσύνης καὶ φιλανθρωπίας καθήκον, ὅπερ ἐπιβάλλει ἡμῖν ἡ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Θρησκεία.

Ὅθεν, δώσατε προθύμως τὸν ὀβολὸν σας, ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι ἀφ' ἐνὸς μὲν γίνεσθε συνεργοὶ εἰς ἔργον θεάρεστον, εἰς δὲ τὸν ἑαυτὸν σας ἀφ' ἑτέρου μισθὸν πολὺν παρὰ Κυρίου ἐτοιμάζετε. Εἰς τὰ ὑμέτερα ὦτα ὡς ἡχῇ πάντοτε τὸ τοῦ θείου Παύλου περίφημον ἔκκεινο: «ὁ σπείρων φειδομένως, φειδομένως καὶ θερίσει καὶ ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίαις, ἐπ' εὐλογίαις καὶ θερίσει· ἕκαστος καθὼς προαιρεῖται τῇ καρδίᾳ μὴ ἐκ λύπης ἢ ἐξ ἀνάγκης· «ἰλαρὸν γὰρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός» καὶ τὸ τοῦ ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἀξιωματικόν ἐκείνο: κρεῖσσον» τὸ κατὰ δύναμιν εἰσενεγκεῖν ἢ τὸ πᾶν ἐλλείπειν».

Ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι θὰ προσφέρωσι κινήτᾳ ἢ ἀκίνητᾳ καὶ θὰ βοηθήσωσι ἐν αὐτᾷ, παρνήσει καὶ προθυμίᾳ τὸν ἡμέτερον ἱερὸν σκοπὸν θὰ θεωρῶνται μέγιστοι εὐεργέται τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».

Θελήσατε λοιπόν, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, νὰ ἐγγράψητε τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐν βίβλῳ ζώντων, θελήσατε νὰ ἀκούσητε παρὰ τῶν ἀχράντων Δεσποτικῶν χειλέων ἐν τῇ Ἐπουρανίῳ Βασιλείᾳ: «Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου....» καὶ τὰ ἐξῆς τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου θεῖα καὶ παρήγορα λόγια, συνεργοῦντες, συνεργαζόμενοι μεθ' ἡμῶν καὶ παντοίοις τρόποις καὶ πάσῃ δυνάμει κοπιῶντες διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν ἐνὸς ἔργου, μέλλοντος νὰ ἀφήσῃ ὄνομα ἀθάνατον εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς καὶ νὰ διδάξῃ τοὺς πάντας, ὅποιοι οἱ καρποὶ οἱ ἀγλαοὶ καὶ εὐχυμοὶ τῆς ἀκαταλύτου καὶ αἰωνίου Ὁρθοδοξίας!!!

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

«Ἐλεημοσύνης ἐγκώμιον, καὶ περὶ τοῦ ὅτι ὁ Θεὸς ἐγκατέσπειρε τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ ἐλέους σπέρματα».

Ἐκ τῆς ΝΒ' Ὁμιλ. σελ. 523. Patr. Migne Κατὰ παράφρασιν

Αἱ μὲν ἄλλαι ἐκ τῶν τεχνῶν μετὰ τῆς παρούσης ζωῆς συγκαταλύονται, καὶ ὅταν ἀσθενοῦν οἱ τεχνῖται καθόλου δὲν φαίνονται καὶ τὰ ἔργα των δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ διατηρηθοῦν ἐπὶ μακρόν, καὶ χρειάζονται κόπον καὶ πολὺν χρόνον καὶ χίλια ἄλλα· ἡ δὲ ἐλεημοσύνη, ὅταν ὁ κόσμος παρέλθῃ, τότε περισσότερον φαίνεται ὅταν ἀποθάνωμεν, τότε περισσότερον διαλάμπει καὶ τὰ ἔργα τῆς δεικνύει· καὶ δὲν χρειάζεται οὔτε χρόνον, οὔτε κόπον, οὔτε ἄλλην τινα δυσκολίαν. ἀλλὰ καὶ ὅταν νοσήσῃ, ἐνεργεῖ καὶ ὅταν ἔχῃς γηράσει ταξιδεύει μαζὺ σου εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν καὶ ποτὲ δὲν σὲ ἐγκαταλείπει. Αὕτῃ (δηλαδὴ ἡ ἐλεημοσύνη) σὲ καθιστᾷ δυνατώτερον τῶν σοφιστῶν καὶ τῶν ρητόρων· διότι, ἐκεῖνοι μὲν, οἱ ὅποιοι εὐδοκίμοι εἰς ἐκείνας τὰς τέχνας, πολλοὺς ἔχουν τοὺς φθονοῦντας· οἱ δὲ διαλάμποντες διὰ τῆς ἐλεημοσύνης, πολλοὺς ἔχουν τοὺς εὐλογοῦντας· καὶ ἐκεῖνοι μὲν ἐκ τῶν ἀνθρώπων παρίστανται εἰς τὸ βῆμα συνηγοροῦντες διὰ τοὺς ἀδικουμένους, πολλὰς δὲ καὶ διὰ τοὺς ἀδικούντας αὕτῃ δὲ (δηλαδὴ ἡ ἐλεημοσύνη) παρίσταται εἰς τὸ βῆμα τοῦ Χριστοῦ ὃχι μόνον διὰ νὰ συνηγορήσῃ, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ πείσῃ τὸν δικαστὴν νὰ συνηγορήσῃ διὰ τὸν κρινόμενον καὶ νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν ὑπὲρ ἀθώωσης αὐτοῦ· καὶ ἐὰν μυρίας ἀμαρτίας ἔχῃ πράξει, τὸν στεφανώνει καὶ τὸν ἐπαινεῖ.

«Δότε γὰρ ἐλεημοσύνην καὶ πάντα ἔσται καθαρά». Καὶ διατὶ ὁμιλῶ διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν;

Διότι καὶ εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, ἐὰν ἐρωτήσωμεν τοὺς ἀνθρώπους, τί θέλουν περισσότερον, νὰ ὑπάρχουν πολλοὶ σοφισταὶ καὶ ρήτορες ἢ πολλοὶ ἐλεήμονες καὶ φιλόανθρωποι, θὰ ἀκούσωμεν νὰ προτιμοῦν τοὺς δευτέρους καὶ πολὺ εὐλόγως.

Διότι, ὅταν μὲν λείψῃ ἡ εὐγλωττία, εἰς ἴσπερ ἡ ζωὴ δὲν βλέπεται· διότι καὶ πρὸ τῆς εὐγλωττίας ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπῆρχε ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ ἐὰν δὲ τὴν ἐλεημοσύνην ἀφαιρέσῃ, ὅλα· ἐξαφανίζονται καὶ χάνονται. Καὶ καθὼς ἀκριβῶς δὲν εἶναι δυνατόν κανεὶς νὰ πλεύσῃ πρὸς τὴν θάλασσαν ἐὰν οἱ λιμένες καὶ οἱ ὅρμοι ἔχουν ἀποφραχθῇ, τοιοῦτοτρόπως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σταθῇ ἡ παρούσα ζωὴ, ἐὰν τὴν ἐλεημοσύνην καὶ τὴν συγγνώμην καὶ τὴν φιλανθρωπίαν ἀφαιρέσῃς.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον, ὁ Θεὸς δὲν παρεχώρησεν αὐτὰ μόνον εἰς τὸν λογισμόν, ἀλλὰ τὰ ἐνέσπειρε βαρύντα ἐντὸς τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως.

Τοιοῦτοτρόπως οἱ πατέρες εὐσπλαχνίζονται τὰ τέκνα των, τοιοῦτοτρόπως αἱ μητέρες, τοιοῦτοτρόπως τὰ τέκνα τοὺς γονεῖς· δὲν συμβαίνει δὲ αὐτὸ μόνον εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλογα ζῷα· τοιοῦτοτρόπως οἱ ἀδελφοὶ τοὺς ἀδελφούς καὶ οἱ συγγενεῖς τοὺς συγγενεῖς· τοιοῦτοτρό-

πως ὁ ἄνθρωπος τὸν ἄνθρωπον.

Ἐχομεν δηλονότι ἐκ φύσεως ὁσιπὴν πρὸς τὴν ἐλεημοσύνην διὰ τοῦτο καὶ ἀγανακτοῦμεν διὰ τοὺς ἀδικουμένους καὶ λυπνόμεθα, ὅταν βλέπωμεν τοὺς σφαττομένους καὶ δακρύζομεν, ὅταν βλέπωμεν τοὺς πενθοῦν. Ἄς Ἐπειδὴ λοιπὸν θέλει ὁ Θεὸς νὰ κατορθοῦται ἡ ἐλεημοσύνη, καθάρισε, ὥστε ἡ φύσις νὰ συνεισφέρει πολλὰ εἰς τοῦτο, δηλῶν, ὅτι τοῦτο εἶναι πολὺ ἀγαπῆτὸν εἰς Αὐτόν.

Αὐτὰ λοιπὸν, ἀφοῦ κατανοήσωμεν, ἄς ὁδηγήσωμεν εἰς τὸ διδασκαλεῖον τῆς ἐλεημοσύνης καὶ τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ τὰ τέκνα μας καὶ τοὺς συγγενεῖς μας, καὶ τοῦτο πρὸ πάντων ἄς μάθῃ ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸ εἶναι ἄνθρωπος.

«Μέγα ἄνθρωπος» καὶ τίμιον ἄνθρωπος ἐλεήμων». διότι, ἐὰν καὶ εἰς δὲν ἔχη αὐτό, ἐξέπεσε ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ἄνθρωπος. Ἡ ἐλεημοσύνη ἀπεργάζεται τοὺς σοφούς. Καὶ διατὶ ἀπορεῖ, ἐὰν αὐτὸ εἶναι ἄνθρωπος; Τοῦτο εἶναι καὶ Θεός.

«Γίνεσθε γὰρ οἰκτίρμονες, ὡς ὁ Πατὴρ ὑμῶν» Ἄς μάθωμεν λοιπὸν νὰ εἴμεθα ἐλεήμονες ἕνεκα ὅλων αὐτῶν τῶν λόγων· μάλιστα δέ, διότι καὶ ἡμεῖς ἔχομεν ἀνάγκην ἐλέους ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Καὶ ἄς μὴ θεωρῶμεν ζωὴν τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, κατὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἐλεοῦμεν. Ἐλεημοσύνην δὲ θεωρῶ τὴν καθαρὰν ἐκ τῆς πλεονεξίας.

Διότι, ἐὰν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀρκεῖται εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ δὲν μεταδίδει εἰς κανένα δὲν εἶναι ἐλεήμων, ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος λαμβάνει τὰ ἀνήκοντα εἰς τοὺς ἄλλους, πῶς εἶναι ἐλεήμων καὶ ἐὰν ἀκόμη καὶ ἀναρίθμητα μεταδώσῃ; Διότι, ἐὰν, τὸ νὰ ἀπολαύῃ κανεὶς μόνος τοῦ τὰ ὑπάρχοντα ἀγαθὰ, εἶναι σημεῖον ἀπανθρωπίας, πολὺ περισσότερον ἀπ᾽ ἄνθρωπον εἶναι τὸ νὰ ἀφαιρῇ κανεὶς τὰ ἀγαθὰ τῶν ἄλλων.

Ἐὰν δὲ τιμωροῦνται ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἡ δίκησαν κανένα, διότι δὲν μετέδωσαν τὰ ἀγαθὰ των, πολὺ περισσότερον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι λαμβάνουν τὰ ἀγαθὰ τῶν ἄλλων.

Φιλάνθρωπος δὲν εἶναι ὁ πλῆττων καὶ θεραπεύων, ἀλλ' ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θεραπεύει τοὺς πληγέντας ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Θεράπευσον τὰ ἰδικὰ σου κακὰ καὶ ὅχι τῶν ἄλλων.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ θεραπεύσῃ κανεὶς τὸ κακὸν τῆς πλεονεξίας μὲ τὸ ἴδιον μέτρον τῆς ἐλεημοσύνης. Ὅταν διαπράξῃς πλεονεξίαν ἐνὸς ὀβολοῦ, δὲν ἀπαιτεῖται ὀβολὸς δι' ἐλεημοσύνην, διὰ νὰ θεραπεύσῃς τὴν πληγὴν τῆς πλεονεξίας, ἀλλ' ἐλεημοσύνη ἐνὸς ταλάντου. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον, ὁ κλέπτης συλληφθεὶς ἀποδίδει τετραπλάσιον ἀπὸ τὸν κλέπτην δὲ εἶναι χειρότερος ὁ ἄρπαξ. Ἐὰν δὲ ὁ κλέπτης πρέπη νὰ ἀποδώσῃ τετραπλάσια τῶν ὧσων ἔκλεψε, ὁ ἄρπαξ πρέπει νὰ ἀποδώσῃ δεκαπλάσια καὶ πολὺ περισσότερα καὶ εἶναι ἀρκετὸν τὸ νὰ δυνηθῇ δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου νὰ τύχῃ συγγνώμης διὰ τὴν διαπραχθεῖσαν ἀδικίαν· διότι δὲν θὰ λάβῃ καρπὸν ἐλεημοσύνης.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ζαχαρίας εἶπε: «Ἀποτίσω, ὧν ἐσυκοφάντησα τετραπλάσιον, καὶ τὰ ἥμισυ, τῶν ὑπαρχόντων μου δώσω πτωχοῖς».

Ἐὰν δὲ πρέπη νὰ ἀποδώσῃ κανεὶς εἰς τὸ τετραπλάσιον συμφώνως πρὸς τὸν παλαιὸν νόμον, πολὺ περισσότερον συμφώνως πρὸς τὸν νόμον τῆς χάριτος· ἐὰν δὲ πρέπη νὰ ἀποδώσῃ ὁ κλέπτης, πολὺ περισσότερον ὁ ἄρπαξ. Διότι ἐν τῇ ἀρπαγῇ μαζὺ μὲ τὴν ζημίαν ὑπάρχει καὶ πολλὴ αὐθάδεια· ὥστε καὶ ἐὰν εἰς τὸ ἑκατονταπλάσιον ἀποδώσῃ, οὐδέποτε δὲν ἔδωσες τὸ ὀφειλόμενον. Βλέπεις, ὅτι δὲν ἔλεγον ματαίως, πῶς καὶ ἐὰν ὀβολὸν ἀρτιάσης καὶ ἀποδώσῃς τάλαντον, μετὰ δυσκολίας καὶ τοιουτοτρόπως θεραπεύεις τὴν κλοπὴν ἢ τὴν ἀρπαγὴν; Ἐὰν δὲ τοῦτο πράττων, μετὰ δυσκολίας θεραπεύεις, ὅταν ἀντρίστρέψῃς τὴν τάξιν καὶ ἀρτιάσης ὀλοκλήρους περιουσίας, ὀλίγα δὲ δώσῃς ἀντὶ τῶν κλαπέντων καὶ ὅχι εἰς τοὺς ἀδικηθέντας, ἀλλ' εἰς ἄλλους ἀντὶ ἐκείνων ποῖαν ἀπολογία νὰ ἔχῃς; ποῖαν συγγνώμην; ποῖαν ἐλπίδα σωτηρίας; θέλεις νὰ μάθῃς, ὁποῖον κακὸν διαπράττεις ἐλεῶν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Ἄκουσον, τί λέγει ἡ ἁγία Γραφή· «ὥς ὁ ἀποκτείνων τὸν υἱὸν ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, οὕτως ὁ προσάγων θυσίαν εἰς χρημάτων πενήτων». Αὐτὴν τὴν ἀπειλήν, ἀφοῦ ἐγγράψωμεν εἰς τὴν διάνοιάν μας, ἄς ἀπέλθωμεν· αὐτὴν ἄς ἐγγράψωμεν εἰς τοὺς τοίχους εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τὴν συνείδησιν, αὐτὴν παντοῦ, ἵνα ὁ φόβος οὗτος ἐμποδίσῃ ἡμᾶς ἀπὸ τοὺς καθημερινούς φόνους.

Ἡ ἀρπαγὴ εἶναι χειρότερον τοῦ φόνου, διότι ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατατρώγει τὸν πτωχόν.

Διὰ τὴν εἴμεθα λοιπὸν καθαροὶ ἀπὸ τοῦ μίσματος αὐτοῦ, ἄς σκεπτόμεθα ὅλα αὐτὰ καὶ μόνοι μας καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων.

Διότι τοιουτοτρόπως θὰ εἴμεθα προθυμότεροι πρὸς τὴν ἐλεημοσύνην καὶ καθαρούς τοὺς μισθοὺς δι' αὐτὴν θὰ λάβωμεν καὶ τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν θὰ ἀπολαύσωμεν.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Φέρεται εἰς γνήσιν τῶν φιλεσέρτων, ὅτι τὴν 9)22 Ἰουνίου 1964 ἐορτάζουν αἱ ἡμέτεροι Ναοί:

1) Ἀγίας Τριάδος, Ἄνω Ἱλίσια, 2) Ἀγίας Τριάδος, Μπάλα—Ἀττικῆς, 3) Ἀγίας Τριάδος, Τρίμη.

Ἐπίσης τὴν 11ην Ἰουλίου π.ἡ. πινηγυρίζει τὸ Ἱερὸν Ἰσυχαστήριον Ἀξίων Ἑστίν. Ἀφ' ἐσπέρας θὰ τελεσθῇ ἀγρυπνία καὶ τὴν Ἀγιορειτικὴν τῆξιν. Συγκοινωνία ἀπὸ τὴν πλατεῖαν Κάνιγγος. Λεωφ. Βασιμιόμπης ἢ Βασιλικὸν κτῆμα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δδὸς Κανιγγος 32 — Ἀθήναι 147.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ 318 ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ
(1 Ἰουνίου)

Ὅτε οἱ φθονεροὶ καὶ ἄπιστοι Ἰουδαῖοι ἐπρόκειτο νὰ συλλάβωσι καὶ σταυρώσωσι τὸν Θεάνθρωπον, ἐν ἐκτίσει. Οὗτος ὠμίλησε πρὸς τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ, συμβουλευόν, παρηγορῶν, καὶ παραγγέλλων εἰς αὐτοὺς ἐπανειλημμένως τὴν ἀγάπην, ἣτις εἶναι ἡ βάσις τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τότε δὲ ὑψώσας ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανόν, ἀπήγγειλε καὶ προσευχὴν ὥραϊαν καὶ μεγαλοπρεπῆ, ἣν διέλαβε τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς ἐν Νικαίᾳ πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὧν τὴν μνήμην ἐορτάζομεν σήμερον, συντάττοντες τὸ σύμβολον τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, ὡδηγήθησαν καὶ ἐξ ὧν ἐν τῇ προσευχῇ ταύτῃ εἶπεν ὁ Σωτὴρ, διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία ἀναγνώσκει σήμερον τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, τὸ διαλαμβάνον τὴν ὥραϊαν τοῦ Σωτῆρος προσευχήν. Διὰ τῆς τοιαύτης προσευχῆς ἐβεβαίωσεν ὁ Ἰησοῦς τὴν θείαν αὐτοῦ ἀποστολήν, εἰπὼν ὅτι «οἱ λόγοι τοῦ καὶ τὰ παραγγέλματά τοῦ ἦσαν λόγοι καὶ παραγγέλματα τοῦ οὐρανίου αὐτοῦ Πατρὸς· ἐξ οὗ ἐξῆλθε, καὶ ἐξ οὗ ἐπὶ τῆς γῆς ἀπεστάλη, καὶ πρὸς ὃν μετὰ τὸν ἐπίγειον βίον τοῦ ἐμέλλε νὰ ἐτανέλθῃ».

Συγχρόνως διὰ τῆς προσευχῆς ταύτης ὁ Ἰησοῦς ἐδοξολόγησεν, ἠὲχαρίστησε καὶ καθικέτευσε τὸν οὐρανίον αὐτοῦ Πατέρα, ὅπως διδάξῃ ἡμᾶς πρῶτον, ὅτι καὶ ἡμεῖς πλήρεις σεβασμοῦ ὀφείλομεν προσευχόμενοι νὰ δοξολογῶμεν τὸν Ὑψιστον, βλέποντες τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστά ἔργα, ἅτινα ἐν τῇ παντοδυνάμει Αὐτοῦ ἐποίησε· δεύτερον, ὅτι καὶ ἡμεῖς πλήρεις ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης ὀφείλομεν προσευχόμενοι νὰ εὐχαριστῶμεν τὸν Πανάγαθον, δι' ὅσα ἀγαθὰ καθ' ἑκάστην εἰς ἡμᾶς ἐπιδαφιλεῖ· καὶ τρίτον, ὅτι καὶ ἡμεῖς πλήρεις πίστεως καὶ ἐλπίδος ὀφείλομεν προσευχόμενοι νὰ καθικετεύωμεν τὸν Πάνσοφον καὶ Πολυεύσπλαχνον, ὅπως διὰ τῆς θείας του Χάριτος ἐνισχύῃ, δια φωτίξῃ, καὶ διαφυλάττῃ ἡμᾶς. Ἡ δὲ προσευχὴ ἡμῶν, ἐάν εἶναι ἐγκάρδιος, καὶ ἐπὶ τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀγάπης ἡμῶν στηρίζεται, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν κινδύνων θέλει μᾶς παρηγορεῖ, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν κινδύνων θέλει μᾶς ἐνισχύει, καὶ εἰς τὰ καλὰ ἔργα θέλει μᾶς ἐνισχύει, καὶ εἰς τὰ καλὰ ἔργα θέλει μᾶς καθοδηγεῖ, καὶ μετὰ τοῦ ἀπειροτελείου Θεοῦ ἐνοῦσα ἡμᾶς θέλει τελειοποιεῖ καὶ ἐξαγιαζεῖ τὴν ψυχὴν ἡμῶν.

Τὴν ἀνάγκην τῆς προσευχῆς ἀπανταχοῦ καὶ πάντοτε συνησθάνθη ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά, διότι καθὼς ἡ τροφή εἶναι ἀνάγκη ἀναπόδραστο τοῦ ἀνθρώπου σώματος, οὕτω καὶ ἡ προίτις εἶναι ἐνδόμυχος ἀνάγκη τῆς ψυχῆς, αὐτῶν. Καθὼς δὲ ἀνευ τροφῆς τὸ σῶμα φθείρεται, πάσχει καὶ θνήσκει, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ ἡμῶν ὑπὸ τῆς προσευχῆς μὴ διατροφῆς, φθείρεται, πύττει, καὶ τὸν ἡθικὸν θάνατον θνήσκει. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ μὴ προσευχόμενοι ἐπὶ τέλους καταπίπτουσι καὶ ἀποκτενοῦνται· διότι τὰ κτήνη μὴ ἀνυψούμενα διὰ τῆς προσευχῆς εἰς τὸν οὐρανόν, οὔτε ἡθικῶς δύνανται ἐπομένῳ· νὰ ζήσω-

Ἀπὸ τὴν πανηγυρίν τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου (συνοικίας Γούρας Ἀθηνῶν) χοροστατοῦντος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου.

σι. Ἀλλὰ τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν ὠφέλειαν τῆς προσευχῆς ὑπὲρ πάντα ἄλλον διέγνω ὁ καρδιογνώστης Ἰησοῦς, αὐτὸς ὁ θειοῦ ἱατροῦ τῶν ψυχικῶν ἀσθε νειῶν, αὐτὸς ὁ ὑπέρτατος εὐεργέτης καὶ ἀληθὴς Σω τήρ τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Ὅθεν «Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε» παρήγγειλεν εἰς ἡμᾶς ὁ Θεάνθρωπος καὶ προσευχὴν ῥητὴν μᾶς ἐδίδαξε, διότι ἡ προσευχὴ «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς» εἶναι προσευχὴ, τὴν ὅποιαν αὐτολεξεῖ ἐπρόφεραν τὰ θεία χεῖλη τοῦ Ἰησοῦ. Προσευχηθεὶς δὲ πολλάκις ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ Ἀυτοῦ Πατρός, ἠθέλησε καὶ διὰ τοῦ ἰδίου Ἀυτοῦ παραδείγματος νὰ διδάξῃ ἡμᾶς τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν ὠφέλειαν τῆς προσευχῆς. Ἄς μὴ παύσωμεν λοιπόν, καὶ ἡμεῖς προσευχόμενοι πάντοτε ἐγκαρδίως, ὅπως διὰ τῆς προσευχῆς ἡμῶν, ἀπὸ τῶν κτηνῶν διακρινόμενοι, καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνυψούμενοι, μετὰ τοῦ Παναγάρχου ἐπικοινωνώμεν, καὶ τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἐξαγνίζωμεν καὶ τελειοποιώμεν, καὶ οὕτω τῆς θείας χάριτος καταξιούμενοι εὐδαίμονες ζήσωμεν, καὶ τὴν αἰώνιον μακαριότητα ἀπολαύσωμεν.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

(8 Ἰουνίου).

Κατὰ τὴν σημερινὴν Κυριακὴν τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς ἐορτάζομεν τὴν πεντηκοστὴν μετὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμέραν, καθ' ἣν τὸ ἅγιον Πνεῦμα κατήλθεν εἰς τοὺς Ἀποστόλους Ἀυτοῦ. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι πεντήκοντα ἡμέρας μετὰ τὸ Πάσχα τῶν ἐώρταζον τὰ σκηνοπηγία τῶν. Κατὰ τὴν ἐορτὴν δὲ ταύτην τῶν Ἰουδαίων ἐδίδαξεν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ Ἱερῷ καὶ περὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ ταύτης διαλαμβάνει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ὅπερ διὰ τοῦτο ἀναγινώσκεται σήμερον. Ἀλλ' ἐνῶ οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἐπερίμενον τὸν Ἰησοῦν ἐκ τῆς Γαλιλαίας, ὅπως ἐν τῷ Ἱερῷ διδάξῃ, διέταξαν τοὺς ὑπηρέτας αὐτῶν νὰ ὑπάγῳσιν εἰς τὴν ἐορτὴν, ὅπως συλλάβωσι τὸν Ἰησοῦν, καὶ φονεύσωσι αὐτόν.

Τετυφλωμένοι ὑπὸ τοῦ ἐγωῖσμοῦ καὶ τοῦ φθόνου οἱ Φαρισαῖοι καὶ Ἀρχιερεῖς, οὔτε τὰ καλὰ καὶ θαυμάσια ἔργα τοῦ Ἰησοῦ ἐδόξαζον, οὔτε τὴν ἀληθεϊαν, τὴν ὠφέλειαν, καὶ τὸ οὐράνιον κάλλος τῆς διδασκαλίας Ἀυτοῦ ἐξετίμων, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ φθόνου τῶν εἰς τὴν κακουργίαν συνωθοῦντο καὶ ἐν τῇ μοχθηρίᾳ τῶν τὸν θάνατον τοῦ Σωτῆρος ἐπόθουν, μὴ ἀνεχόμενοι οἱ ἄθλιοι μῆτε τὸ φῶς τῆς ἀληθείας τῶν θείων τῶν λόγων, μῆτε τὸ κάλλος τῶν θείων τῶν ἔργων.

Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς, Φαρισαῖοι φθονεροί, φονεῖς, καὶ κακοῦργοι θέλομεν δυστυχῶς καταστήσει, ἐὰν δὲν προσπαθήσωμεν διὰ τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας νὰ ἐξημερώσωμεν καὶ ἐξευγενίσωμεν ἐγκαίρως τὴν καρδίαν ἡμῶν, ὅπως ἀληθεῖς Χριστιανοὶ γίνωμεν, μηδένα φθονοῦντες, ἀλλὰ ἐξ ὅλης ψυχῆς ἀγαπῶντες οὐχὶ μόνον τὸν οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα καὶ τὸν πλησίον ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν.

Ἐν τούτοις οἱ ἀποσταλέντες ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων καὶ Φαρισαίων ὑπηρέται, ὅπως συλλάβωσι καὶ

φονεύσωσι τὸν Σωτῆρα, ἀφοῦ μετὰ θαυμασμοῦ ἤκουσαν τὴν θείαν Ἀυτοῦ διδασκαλίαν, δὲν ἐτόλμησαν οὔτε χεῖρα ἐπὶ τοῦ Ἰησοῦ νὰ θέσωσι, διότι ἡ διδασκαλία Ἀυτοῦ καὶ τοὺς διψῶντας τὴν βελτίωσιν αὐτῶν εὐφραίνει καὶ τὰς νεκρωμένας καρδίας ζωογονεῖ καὶ τὰς ἐξηγριωμένας ψυχὰς κατευνάζει καὶ ἐξημερώνει.

Ὅτε δὲ οἱ κύριοί των, οἱ ἄπιστοι ἐχθροὶ τοῦ Σωτῆρος, ἠρώτησαν αὐτοὺς διὰ τί, παραβιάσαντες τὴν διαταγὴν των, δὲν συνέλαβον τὸν Ἰησοῦν, οἱ ὑπηρέται πλήρεις θάρρους, τὸ ὅποιον ἡ θεία διδασκαλία καὶ ἡ ἀρετὴ ἐμπνέουσι, δὲν ἐδίστασαν νὰ κηρύξωσιν ὅτι «οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὥς οὗτος ὁ ἄνθρωπος»!

Καὶ ἐνταῦθα ἄς παρατηρήσωμεν, ὅτι οἱ ὑπηρέται καίτοι ἀπαιδεῦτοι καὶ ἀγράμματοι, ἀνεφάνησαν ὅμως πολὺ ἀνώτεροι καὶ ἀγαθώτεροι τῶν Φαρισαίων, οἵτινες, ἂν καὶ σοφοὶ καὶ νομοδιδάσκαλοι, ὑπὸ τοῦ φθόνου ὅμως καὶ τοῦ ἐγωῖσμοῦ κυριευόμενοι ἀνεδείχθησαν κατώτεροι καὶ φανλότεροι καὶ αὐτῶν τῶν ὑπηρετῶν των. Ἄς πεισθῶμεν λοιπόν πάντες, ὅτι τὰ γράμματα ἄνευ ἀρετῆς δὲν ὠφελοῦσιν, ἀλλὰ βλάπτουσι. Ὅθεν ἄς φροντίζωμεν, ὅχι μόνον τὴν διάνοιαν τῶν τέκνων ἡμῶν διὰ τῶν γραμμάτων νὰ καλλιεργώμεν, ἀλλὰ καὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν συγχρόνως νὰ ἐξαγνίζωμεν διὰ τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας.

Ἐν τῇ μοχθηρίᾳ των δὲ τότε οἱ σοφοὶ Φαρισαῖοι καὶ κατὰ τῶν ὑπηρετῶν των ἐξεργάσθησαν καὶ πάντας τοὺς εἰς Χριστὸν πιστεύοντας κατηγορήσαν! Ἀλλ' ὁ Νικοδήμους, ὅστις εἶχε γνωρίσει ἐκ τοῦ πλησίον τὸν Ἰησοῦν, καὶ εἶχε θαυμάσει τὴν θείαν Ἀυτοῦ διδασκαλίαν, παρετήρησεν εἰς τοὺς Φαρισαίους, ὅτι κατὰ τοὺς Νόμους των οὐδέποτε πρέπει νὰ κατακρίνωσι καὶ καταδικάζωσι τινα, ἐὰν πρότερον δὲν ἀκούσωσι αὐτόν, καὶ γνωρίσωσι τὰ ἔργα αὐτοῦ. Τὴν ὁρτὴν ὅμως ταύτην συμβουλὴν τοῦ Νικοδήμου ἀπέκρουσαν ἐν τῇ παραφορᾷ των οἱ Φαρισαῖοι, ἐμπαίζοντες καὶ ἐξυβρίζοντες τὸν Νικοδήμον ὥς μερολήπτην καὶ ἁμαθῆ, ἐνῶ ἐπὶ Νόμου σαφούς αὐτὸς ἐστηρίζετο. Τοιαύτη ἡ τύφλωσις τῶν ἀγρίων παθῶν! Τοιαύτη ἡ παραφορὰ τοῦ φθόνου! Τοιαύτη ἡ κακεντρέχεια τῆς κακοηθείας! Ἀλλ' ἡμεῖς, ἀκολουθοῦντες τὴν ὁρθοτάτην συμβουλὴν τοῦ Νικοδήμου, ποτὲ ἄς μὴ κακολογώμεν, ποτὲ ἄς μὴ κατακρίνωμεν τοὺς ἄλλους, πρὶν ἢ ἀκούσωμεν αὐτούς, καὶ πληροφορηθῶμεν τὰ κατ' αὐτούς, διότι ἄλλως ἀποδεικνύομεν ἑλλειψιν χριστιανικῆς ἀρετῆς καὶ ἀποτροπαιοὶ Φαρισαῖοι ἀναφαινόμεθα. Τὴν ἐπιούσαν ἐδίδαξε καὶ πάλιν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ Ἱερῷ, εἰπὼν ὅτι Ἀὐτὸς ἐστὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου, καὶ ὅτι ὁ ἀκολουθῶν Ἀὐτὸν δὲν θέλει περιπατήσει εἰς τὸ σκότος, ἀλλὰ θέλει ἔχει τὸ φῶς τῆς ζωῆς. Naί! καθὼς ὁ ἥλιος φωτίζει καὶ ζωογονεῖ τὸ φθαρτὸν ἡμῶν σῶμα, οὕτω καὶ ὁ Ἰησοῦς διὰ τῆς θείας Ἀυτοῦ διδασκαλίας διαφωτίζει καὶ ζωογονεῖ τὴν ἀθάνατον ἡμῶν ψυχὴν. Διὰ τῆς χριστιανικῆς Ἀυτοῦ διδασκαλίας διελύθη τὸ σκότος, ἀνετράπη τὸ ψεῦδος, καὶ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας εἰς τὸν κόσμον διεχύθη ὅπως καταδείξῃ ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν τὴν ὁδόν, τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν ἀληθὴ εὐδαιμονίαν καὶ αἰώ-

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ-ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὰ συγγράμματα αὐτοῦ, ἔτι ζῶντος, ἀντεγρά-
φοντο καὶ διεδίδοντο ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς γῆς. Ἐ-
θεωρεῖτο ἄγευστος θεολογικῆς μορφώσεως ὁ μὴ με-
λετήσας ἐπισταμένως τὰ συγγράμματα τοῦ Γρηγο-
ρίου. Πλείστοι Πατέρες ἤντιλουν ἐπιχειρήματα κα-
τὰ τῶν αἱρέσεων ἐπωφελοῦμενοι τῶν συγγραμμάτων
τοῦ θείου Πατρὸς. Ὁ θεῖο, Ἰωάννης ὁ Δαμασκην-
νὸς ὁλοκλήρως φράσεις ἐχρησιμοποίησεν ἐξ αὐτῶν
συνθέτων τοὺς Κανόνας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὁμω-
δίας τῶν Χριστουγέννων, τῶν Θεοφανείων, τοῦ Πά-
σχα, τῆς Πεντηκοστῆς καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.
Καὶ αὐτοὶ οἱ αἱρετικοὶ ἀντίπαλοι τοῦ Γρηγορίου,
ὡς ὁ ἀρειανὸς ἱστορικός Φιλοστόργιος, ἐνίστε ἐξε-
φράσθησαν περὶ αὐτοῦ ἐν εὐμενείᾳ ἀμερολήπτως
κρίνοντες τὸν ἄνδρα.

Ὁ Ρουφῖνος ἐν τῷ προλόγῳ τῆς λατινικῆς με-
ταφράσεως λόγων τινῶν τοῦ ἱεροῦ Γρηγορίου ἀπο-
φαίνεται περὶ αὐτοῦ «Τοῦ Γρηγορίου οὐδὲν οὔτε
τοῦ βίου ἐπαινετώτερον καὶ ἀγιώτερον, οὔτε τῆς εὐ-
γλωττίας λαμπρότερον καὶ ἐνδοξότερον, οὔτε τῆς πί-
στεως καθαρότερον καὶ ὁρθότερον, οὔτε τῆς ἐπι-
στήμης πληρέστερον καὶ τελειότερον δύναται νὰ εὐ-
ρεθῇ».

Τὰ περὶ τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγο-
ρίου σκιαγραφῆσαντες ὁμολογοῦμεν, ὅτι εἰς λεπτομε-
ρεῖας ἀφορώσας τὸν βίον αὐτοῦ τὸν πολυκύμαντον
δὲν εἰσῆλθομεν· τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ τὰς φυσικὰς καὶ
ἐπικτήτους δὲν ἀνεπτυξάμεν, τὰς ἠθικὰς ἀξίας, μεθ' ὧν
ἐκοσμεῖτο ἀρχοῦντως δὲν ἐξήρομεν, τοὺς τιτα-
νίους ἀγῶνας αὐτοῦ καὶ τὰ παλαίσματα ὑπὲρ τῆς
ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ὁρθῆς πί-
στεως κατ' ἀξίαν καὶ προπόντως δὲν ἀφηγήθημεν,
καὶ γενικῶς εἰπεῖν εἰκόνα πλήρη τοῦ θείου ἀνδρός
δὲν ἀνεξωγραφήσαμεν. Διότι τὰ τοιαῦτα ἀπαιτοῦσι
καὶ κάλαμον ὀξυγράφον, καὶ πηγὰς ἱστορικὰς πε-
ρισσοτέρας τῶν ὧν εἴχομεν ἡμεῖς· ὅπ' ὅψιν, καὶ
πρὸ πάντων θείαν ἐνίσχυσιν. Περὶ δὲ τῆς σωματι-
κῆς τοῦ ἁγίου διαπλάσεως παραθέτομεν, ὅσα ὁ Συ-
ναξιστῆς τῆς 30 Ἰανουαρίου γράφει: «Ὁ δὲ Θεο-
λόγος Γρηγόριος ἦτο μέτριος μὲν κατὰ τὴν θέ-
σιν καὶ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, ὀλίγον δὲ
ὠχρὸς ὁμοῦ καὶ χαρίεις· πλατὺς εἰς τὴν μύτην,
καὶ τὰ ὀφρύδια ἴσια· ἔβλεπε ἡμερὰ καὶ κατα-

νιον μακαριότητα. Ἄς ἀγαπήσωμεν λοιπὸν ἐξ ὅλης
ψυχῆς τὸν θεῖον ἡμῶν Σωτῆρα καὶ εὐεργέτην. Τὴν
δὲ πρὸς Αὐτὸν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν ἅς ἀποδει-
κνύομεν ἐκάστοτε διὰ τῆς τηρήσεως τῶν θείων Αὐ-
τοῦ ἐντολῶν τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγάπης, τῆς ἀ-
νεξικακίας, καὶ τῶν καλῶν ἔργων. Ἄς καθικετεύ-
σωμεν δὲ τὸν Ὑψιστον ἐξ ὅλης καρδίας, ὅπῃ τὸ
ἅγιον καὶ ζωοποιὸν Πνεῦμα, τὸ διαφωτίσαν σήμε-
ρον τοὺς Ἀποστόλους, διαφωτίσῃ καὶ ἡμᾶς, ἵνα
καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας εἰσεέλθωμεν καὶ
ἄλλους διὰ τε τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων ἡμῶν εἰς
τὴν σωτήριον ταύτην ὁδὸν καθοδηγήσωμεν.

δεκτικά, εἶχε τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ξηρότερον
ἀπὸ τὸν ἀριστερόν, καὶ ἐφαίνετο ἐν σημείον
πληγῆς εἰς τὸ ἐν ἄκρον τοῦ ὀφθαλμοῦ του· εἶ-
χε τὸ γένειον δασὺ μὲν ἀρκεία, ὅχι δὲ καὶ μα-
κρόν· ἦτο φαλακρὸς καὶ λευκὸς εἰς τὴν κεφα-
λήν, καὶ ἐφαίνοντο τὰ ἄκρα τοῦ γενείου του
ὥσει καπνισμένα.

Ὁ αὐτὸς δὲ Συναξιαριστῆς ἐν κατακλείδι μετὰ
τὴν περιγραφὴν τῆς σωματικῆς διαπλάσεως τοῦ
θείου Πατρὸς ἐπιλέγει καὶ τὰ ἑξῆς: «Εἶναι δὲ ἁ-
ξιον νὰ εἰπωμεν περὶ τοῦ Θεολόγου τούτου,
ὅτι ἂν ἔπρεπε νὰ γίνῃ στύλος οὗτος ἦτο ὁ μέ-
γας Γρηγόριος, διότι ὑπερνικήσας μὲ τὴν λαμ-
πρότητα τῆς ζωῆς του τοὺς εὐδοκίμοῦντας κα-
τὰ τὴν πράξιν, εἰς τόσῃ ἀκρότητα τῆς θεωρίας
ἀνέβη, ὥστε ὅλοι ἐνικῶντο ἀπὸ τὴν σοφίαν του,
καὶ εἰς τοὺς λόγους του καὶ εἰς τὰ δόγματα. Ὁ
θεὸς ἀπέκτισε κατ' ἐξάαιρετον τρόπον καὶ τὸ νὰ
Ἐπονομάζηται Θεολόγος».

ΤΕΛΟΣ

Ἡ στήλη τοῦ Πνευματικοῦ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΠΟΡΡΗΤΟΥ ΤΗΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

Τὸ ἐξομολογητήριον εἶναι τὸ πνευματικὸν ἔργον
στήριον τοῦ Πνευματικοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ οὗτος ἐπι-
τυγχάνει τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν τῶν χριστιανῶν. δι-
δάσκων ὁ ἱερεὺς σπείρει τὸν σπόρον τῶν ἠθικῶν
τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀληθειῶν· ἐξομολογῶν δὲ θεοῖται
καὶ συγκομίζει τοὺς καρποὺς τῶν διδακτικῶν του
κόπων.

Τὸ δίκυον ὀρίζεται ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος καὶ ἡ
ἀγρυ τῶν ἰχθύων συντελεῖται ἐν τῷ ἐξομολογητή-
ριῳ.

Ἡ διὰ τῆς θεοσυστάτου ὁμῶς πράξεως τοῦ μυ-
στηρίου τῆς μετανοίας ἡ ἐξομολογήσεως (congressio,
reconciliatio) ἀσκουμένη θεόδοτος ἐξουσία τοῦ
ἀρμοδίου κανονικῶς πρὸς τοῦτο πνευματικοῦ πατρὸς,
ἐνεργοῦντος ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Θεοῦ, πρὸς ἄφε-
σιν τῶν ἐξομολογουμένων αὐτῷ ὑπὸ τοῦ εἰλικρινῶς
μετανοοῦντος· ἁμαρτημάτων, τελεσθέντων ἢ καὶ
ἀπλῶς κατὰ νοῦν ὑπὸ τούτου μελετηθέντων, μετὰ τὸ
βάπτισμα, συνεπάγεται παρὰ τῷ ἐξομολογοῦντι τὴν
ἱερὰν ὑποχρέωσιν καὶ τὸ ἀδυστηρὸν καθήκον πρὸς
τήρησιν ἀπαρabiάστου τοῦ ἀπορρήτου τῆς γενομένης
αὐτῷ ἐξομολογήσεως (sacramentale Sigillum, Bei-
chtgeheimnis).

Ἡ μυστικότης τῶν ἐν τῇ Ἱ. Ἐξομολογήσει
ἐξαγορευομένων ἀνήκει εἰς τὴν φύσιν τῆς ἐξο-
μολογήσεως, ὡς μυστηρίου. Ἡ θέσις τοῦ Πνευ-
ματικοῦ Πατρὸς, ἱσταμένου εἰς τὸν τόπον τοῦ Ἰησοῦ
Χριστοῦ, ὡς ὑπάτου Ἀρχιερέως καὶ ἱερέως κατὰ
τὴν τάξιν Μελχισεδέκ, εἶναι λεπτὴ, λίαν ἐμπιστευτι-
κὴ.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ ἀναγινώσκομεν: «Ἄ-

κήκοας λόγον, συναποθανέντω σοι» (Σοφ. Σειράχ ΙΘ' 10) «*Εν φίλῳ καὶ ἐχθρῷ μὴ διηγῶν βίους ἀλλοτρίων*» (Σοφ. Σειράχ ΙΘ' 8). «*Μὴ καταπιστεύετε ἐν φίλοις... Ἀπὸ συγκοίτου σου φύλαξαι τοῦ ἀναθέσθαι αὐτῇ τι*» (Ματθ. Ζ' 5).

Ὁ Πνευματικὸς Πατὴρ εἶναι ὑποχρεωμένος, ἵνα εἶναι ἐχέμυθος ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ νόμου, τοῦ θείου καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ.

Ἡ ἀποκάλυψις τοῦ ἀπορρήτου τῆς ἐξομολογήσεως συνιστᾷ προδοσίαν, πρᾶξιν οὐχὶ ἐντιμὴν.

Ἡ ἀποκάλυψις λόγων κρυφίων προσάπτει αἰσχύνην εἰς τὸν αὐτονογὸν τῆς πράξεως, αἰτίαν.

Ἡ ἀποκάλυψις τοῦ ἀπορρήτου ἐν τῇ ἐξομολογήσει εἶναι ἁμαρτία, εἶναι πρᾶξις ἀνόσιος, β βήλωσις αὐτόχρημα τοῦ μυστηρίου. Εἶναι πρᾶξις ἐπιτοκίας, παρασπονδία, ῥῆξις συμβολαίου συταχθέντος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐν ἐπισήμῳ πράξει μυστηριακοῦ χαρακτήρος, ἀθέτησις ὑπεσχημένων καὶ ἀνειλημμένων ὑποχρεώσεων.

Ἐν τῇ ἱ. ἐξομολογήσει ὁ Πνευματικὸς ἀναδέχεται λόγους κρυφίους, ἐκ τῶν μυχιαιτάτων τοῦ ἐξομολογουμένου ἐξερχομένους, ἵνα κρίνῃ καὶ θάψῃ αὐτούς, ἵνα ὁ ἴδιος γίνῃ ὁ τάφος αὐτῶν.

Εἰς τοὺς αὐτοὺς κανόνας ἐχεμυθίας ὑπόκειται καὶ πᾶσα ὑπὸ τύπον συμβουλευτικὸν συζήτησις τινος μετὰ τοῦ πνευματικοῦ Πατρὸς· Πᾶσα ἐπαφή δὲν εἶναι ἢ μία πνευματικὴ μετ' αὐτοῦ ἐπικοινωνία.

Καὶ αὕτη ὀφείλει νὰ κατοχυρώνηται ὑπὸ τῶν ὁρῶν καὶ κανόνων τῆς ἐχεμυθίας.

Αὕτη ἀνυψώνει τὸν Πνευματικόν, πάντα Κληρικόν, τὸν Ποιμένα καὶ προσνέμει εἰς τὸν ἱ. Κλήρον καὶ τὸ ὑψηλὸν τοῦτου ἄξιωμα κύρος.

Κάμνει αὐτὸν τὸν φυσικὸν σύμβουλον τῶν πιστῶν ἐπὶ πασῶν τῶν περιπτώσεων τῆς ζωῆς· αὐτῶν, καὶ τῶν δυσκολιῶν καὶ δυσμενεστάτων.

Ἐκ τῶν προλεχθέντων καθίσταται δῆλον, ὅτι ὁ Πνευματικὸς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τηρῇ ἀπᾶντον μυστικότητα καὶ ἐχεμυθίαν ἐπὶ τῶν ὕσων ἐμπιστευτικῶς ἀνατίθενται αὐτῷ οἱ ἐξομολογούμενοι, ἵνα οὕτως ἀποδεικνύεται ἄξιός τῆς ὑψηλῆς καὶ μεγαλεπὲς βόλου αὐτοῦ ἀποστολῆς «*ἅλας τῆς γῆς*» καὶ «*πόλις ἐπάνω ὄρους κειμένη*» καὶ μέγας ἡθικὸς ἀναμορφωτὴς καὶ σωτὴρ τῶν ἐμπιστευμένων αὐτῷ λογικῶν τοῦ Χριστοῦ προβάτων.

Πνευματικὴ ἀναβάσεις

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤῳ ΤΕΛΕΙΩΣΕΩΣ

Διακίης πόθος τῶν κατὰ Θεὸν ζώντων εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ τελείωσις αὐτῶν καὶ ἡ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων ὁμοίωσις αὐτῶν πρὸς τὸ θεῖον. Ἡ ἐν Χριστῷ τελείωσις, ἥτις ἀποτελεῖ ἰδεώδες πρὸς ὃ τείνουν αἱ ἀνώτεροι καὶ καλλιεργημένα χριστιανικοὶ ψυχαί, εἶναι ὁ ὕπατος ἐπὶ γῆς προορισμὸς ἐκάστου χριστιανοῦ, ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἡ ψυχικὴ σωτηρία αὐτοῦ καὶ ἡ ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ ἀπόλαυσις τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν.

«*Εν σαρκὶ περιπολῶν ὁ Θεός*», ὀφείλει νὰ εἶναι ὁ χριστιανὸς εἰς τὴν ἐπίγειον ζωὴν του, κατὰ τὴν ὥραιαν ἐκφράσιν τοῦ ἱεροῦ Κλήμεντος Ἀλεξανδρείας. «*Ἀνευ τοῦ θεωθῆναι, ἀδύνατον σωθῆ*

ναι», διακηρύσσει ἐξ ἄλλου κατηγορηματικῶς ὁ Ἁγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος.

Ἡ τελειοποίησις λοιπὸν καὶ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ὁμοίωσις εἶναι ὁ μόνος τρόπος τῆς ψυχικῆς σωτηρίας ἐκ μέρους τοῦ χριστιανοῦ καὶ ἡ μόνη ὁδὸς διὰ τὴν ἡθικὴν ἐξύψωσιν, τὴν ἐξευγένισιν καὶ τὴν θέωσιν αὐτοῦ. «*Εγὼ δὲ εἶπα θεοὶ ἐστε καὶ υἱοὶ Ὑψίστου πάντες*», διαβεβαίει τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Προφητάνακτος καὶ ἀλλαχοῦ: «*Ἠλλάτωσας αὐτὸν βραχὺ τι παρ' ἀγγέλου, δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφανώσας αὐτὸν*» (Ἐβρ. Β' 7). Εἶναι ὅμως, καίτοι ἄκρως ἐφετόν, ἀνέφικτον ἀγαθὸν ἡ τελειότης, διὸ καὶ οἱ θεοὶ τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες ἀποκαλοῦν ταύτην «*ἀτέλεστον τελειότητα*».

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ τελειώσις αὕτη δυσκόλως πραγματοποιεῖται ἐν τῇ μέθῃ τῶν βιοτικῶν μεριμνῶν καὶ ἐν τῇ πολυταράχῃ δίνῃ τῶν τοῦ κόσμου πραγμάτων, οἱ ἅγιοι Πατέρες συνιστοῦν τὴν φυγὴν τοῦ κόσμου καὶ τὴν ἀναζήτησιν τῆς ἡσυχίας.

«*Ἡσυχία ἐστὶν ἀρχὴ καθάρσεως τῇ ψυχῇ*», διασαλπίζει ὁ Οὐρανοφάντωρ Βασίλειος, ὁ δὲ σοφὸς Νεῖλος: «*Βίος ἡσύχιος, χρημάτων πολλῶν περιφανέστερος*».

Ἡσυχίαν λέγοντες δὲν ἐννοοῦμεν τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ κόσμου καὶ τὴν φυγὴν εἰς τὴν ἔρημον, ἀλλὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν παθῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας, τὰ ὁποῖα ταράττουν τὴν ψυχὴν, τὴν καθιστοῦν ἀνήσυχον καὶ τρικυμιώδη καὶ τῆς ἀφαιροῦν τὴν τόσον πολυπόδητον δι' αὐτὴν ἡσυχίαν καὶ γαλήνην.

Ἡ πραγμάτωσις τῆς τελειώσεως τοῦ χριστιανοῦ ἐπιτυγχάνεται καὶ ἐν τῷ κόσμῳ, ὅταν οὗτος θεωρῇ καὶ λογίζηται πάντα τὰ τοῦ κόσμου σκύβαλα: «*ἵνα Χριστὸν κερδίῃ*».

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος γράφων διὰ τοὺς ἐν κόσμῳ κατὰ Θεὸν διάγοντας ἀποφαίνεται οὕτω: «*Ἐνεστι καὶ ἐνταῦθα τοιοῦτους εὐρεῖν ἔνεστι καὶ πάννυ ἔνεστι μόνον μὴ ἐπειδὴ ἐκείνων τ' ἐν βίῳ διηγησάμεθα, τῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις καταφρονῶμεν πολλοὶ πολλάκις τοιοῦτοι καὶ ἐν μέσαις ταῖς ἐκκλησίαις εἰσίν, ἀλλ' ἐν τῷ λανθάνοντι μὴ γὰρ ἐπειδὴ οἰκίας περινοστοῦσι μηδὲ ἐπειδὴ εἰς ἀγορὰν ἐμβάλλουσι, μηδὲ ἐπειδὴ προΐστανται καταφρονῶμεν αὐτῶν*». (Ὅμιλ. ιδ' εἰς τὴν πρὸς α' Τιμόθεον. Ἄρα ἡ τελειότης εἶναι μὲν δύσκολος, ἀλλὰ καὶ κατορθωτὴ καὶ διὰ τοὺς ἐν ἐρήμοις διάγοντας καὶ διὰ τοὺς ἐν κόσμῳ.

Ὑπομνηστέον, ὅτι ἡ τελειότης δὲν κρίνεται ἐκ τῶν ἔργων καὶ τῶν ἐξωτερικῶν τύπων τῆς λατρείας, ἐκ τῶν ἀγρυπνιῶν καὶ νηστειῶν καὶ τῶν ἄλλων φαινομένων σχημάτων τῆς μετανοίας, ἀλλ' ἐκ τῆς προαιρέσεως καὶ τῆς ἐσωτερικῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως καὶ ψυχικῆς καλλιέργειας.

Εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφὴν γίνεται μνεία περὶ τῆς τελειότητος τῶν χριστιανῶν εἰς πλείστα ὅσα σημεῖα καὶ ἡ τελειότης προστάσσεται ὡς ἐντολή, «*ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὥσπερ ὁ Πατὴρ ὑμῶν τέλειός ἐστι*» (Ματθ. ε' 48), «*τῇ κακίᾳ νηπιάζετε, ταῖς δὲ φρεσὶ τέλειοι γίνεσθε*» (α' Κορινθ. ιδ' 20), «*ἵνα σιτήτε τέλειοι καὶ πεπληρωμένοι*» (Κολοσσ. δ' 12) καὶ πάλιν: «*ἐπὶ τὴν τελειότητα φερώμε-*

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΑΝΕΞΑΛΕΙΠΤΟΣ Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΤΗΣ

Ὡς ἔξ ἐγκύρων πηγῶν φημολογεῖται, εἰς τὴν Ρωσσίαν συνεχίζεται ὁ διωγμὸς κατὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἡ φοβερὰ προπαγάνδα τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς ἀθείας. Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως, αἱ Ἐκκλησίαι κατὰ τὴν ὥραν τῆς Θείας Λειτουργίας ἔχουν πυκνὰ ἐκκλησιάσματα καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ νεολαία διακατέχεται ἀπὸ μίαν ἀνεξήγητον στροφὴν πρὸς τὴν θρησκευτικὴν ὀνείρα. *Δείγμα καὶ τοῦτο λαμβρόν, ὅτι ἡ θρησκευτικὴ εἶναι ἔμφυτος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν καὶ ἀποτελεῖ τὸ «δὲ σὺν ἄνευ» δι' αὐτὴν* Πρὸς «κέντρα λακτίζουν» λοιπὸν οἱ πολέμοι τῆς πίστεως καὶ προπαγανδιστῶν ἀθέων καὶ ὕλιστικῶν θεωριῶν.

ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΑΛΗΘΙΝΑ!

Ολίβεται κανεὶς ὀλοκαρδίως, ὅταν ἀναγινώσκῃ εἰς τὸν Ἡμερήσιον Τύπον τὴν κριτικὴν ἐνίων δημοσιογράφων τὴν στρεφομένην κατὰ τῶν ἱδυνόντων παραγόντων τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ τῶν θρησκευτικῶν ὁργανώσεων, οἵτινες ἐτάχθησαν κατὰ τοῦ ἐράνου τοῦ διενεργουμένου ὑπὸ σημαινόντων ὁργάνων τῆς Μασωνίας.

Κακῶς ποιοῦν οἱ κ.κ. δημοσιογράφοι καὶ συγκεκριμένως ὁ ἐπιφανὴς μεταξὺ αὐτῶν κ. Παπακωνσταντίνου, ὑποστηρίζοντες διὰ τοῦ καλῶς τῶν τὴν ἐπάρaton Μασωνίαν, ἥτις ἀποτελεῖ πυρορροῦσαν πληγὴν εἰς τὸν Ὄργανισμὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα διὰ τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν ἀπανταχοῦ Ὀρθοδοξίαν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ ΕΙΔΗΣΙΣ

Διάδοσις τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως εἰς τὰς ζούγκλας τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἄλλων Ἠπείρων, ἀγγέλλεται εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶν τελευταίων ἡμερῶν.

Καὶ ἡ εἰδησις αὕτη ἐνθουσιάζει ἅπαντας τοὺς ἀγαπῶντας τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ ὀρθοδοτομοῦντας τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

Ὡς ἐκ τῆς ζωῆς πραγματικότητος ἀποδεικνύε-

θα» Ἐβρ 5' 1).

Ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν χωρῶν τῆς Ἀγίας Γραφῆς καθίσταται ὁ δῆλον, ὅτι ἡ τελειότης πρέπει νὰ ἐπιδιώκεται καὶ νὰ κατορθοῦται ὑπὸ πάντων τῶν χριστιανῶν ὡς ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἀποτελῇ τὸν θεῖον ἐκείνων σκοπὸν, εἰς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ ὁποίου ἔχουν χρεὸς ὅλοι νὰ ἀπ. βλέπουν.

Ἄς διαυγάσωμεν τὸν ὀρίζοντα τῆς ζωῆς ἡμῶν ἀπὸ τὸν διάπυρον πόθον τῆς «ἐν Χριστῷ τελειώσεως» ἡμῶν, ἵνα ἐπιτύχωμεν τὴν ἀπαλλαγὴν καὶ τὴν λύτρωσιν ἀπὸ τῆς δουλείας τῶν παθῶν καὶ τὴν κατὰ τὸ δυνατόν ἀνθρώπων θέωσιν ἡμῶν, ἄνευ τῆς ὁποίας εἶναι ἀδύνατον νὰ σωθῶμεν καὶ νὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα τῆς Ἀνω Ἱερουσαλήμ.

ταί, ἡ Ὀρθοδοξία, παρεχομένου τοῦ χρόνου, ἀποκτῶ οἰκουμενικὸν χαρακτῆρα καὶ τείνει νὰ λάβῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς πάσης τὰς φυλὰς τῆς γῆς. Ἄς εὐδοκήσῃ ὁ Πανάγθος Θεὸς νὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνη, καθ' ἣν «γενήσεται μία ποίμνη, εἰς ὕμνην» ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς πασχούσης ἠθικῶς καὶ παραπαιούσης ἀνθρωπότητος.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τὴν 21ην Μαΐου ἔ. ἔ. ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν ἡ εὐλαβῆς Πρεσβυτέρα Εὐφημία Παπακαλουσιῶν ἐκ Λαρίσης, σύζυγος τοῦ ζηλωτοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Λαρίσης Π. Ἀντ. Παπακαλουσιῶν ἥτις ὑπῆρξεν πρότυπον ἐναρέτου καὶ ἀγαθῆς οἰκοδοσποίνης, πιστῆς μέχρι θανάτου εἰς τὰς σεπτὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, καθότι ἐπισυμβάσκειν Ἑλλάδι τῷ 1924 τῆς ἀλλαγῆς τοῦ παλαιοῦ ἐορτολογίου αὕτη παρέμεινε πιστὴ καὶ σταθερῶς ἀφωσιωμένη εἰς αὐτὸ μετὰ πάντων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας τῆς.

— Τὴν 4ην Μαΐου ἔ. ἔ. ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ εὐλαβέστατος ἀδελφὸς Γεώργιος Καμπόλης, ὅστις ἔζησεν δόσιος, εὐλαβῶς καὶ ἐναρέτως ἔκτελῶν μετὰ πάσης ἀκριβείας τὰ θρησκευτικὰ αὐτοῦ καθήκοντα καὶ ἀνταποκρινόμενος πλήρως εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς ὑψηλὰς ὑποχρεώσεις ὡς συζύγου, πατρὸς καὶ ἰδιαιτέρως ὡς πιστοῦ χριστιανοῦ. Τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ ἐτέλεσαν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Αἰξέντιος μετὰ τοῦ Ἀρχιμ. π. Διονυσίου Καλαργύρου καὶ τοῦ Ἱερέως Παναγιώτου Παναγιωτοπούλου καὶ τοῦ καλλιφώνου Ἱεροψάλτου κ. Ἰωάννου Συμεωνίδου.

Εἴθε ὁ Κύριος νὰ ἀναπαύσῃ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐν χώρᾳ ζώντων. Αἰωνία αὐτῶν ἡ μνήμη!

ΕΟΡΤΑΙ ΠΑΙΔΙΚΑΙ

Τὴν Κυριακὴν τῆς Σαμαρείτιδος 18'5)64, ὡς καὶ τὴν Κυριακὴν τοῦ Τυφλοῦ 25)5)64 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου καὶ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἔλαβον χώραν ἀλληλοδιαδόχως εορταὶ διοργανωθεῖσαι ὑπὸ τῶν ἐκεῖ Κατηχητικῶν Σχολείων κατὰ τὰς ὁποίας παρέστη ὁ Σεβασμιώτατος Σαλαμίνος κ.κ. Γερώντιος. Εἰς ἀμφοτέrais ὁ Σεβασμιώτατος ὁμίλησε καταλλήλως κατενθουσιάζας τὰ ἀκροατήρια μετὰ τὸ νὰ ἐξάρῃ τὴν δραστηριότητα τῶν τε ἐφημερίων, τῶν Κατηχητικῶν καὶ τῶν λοιπῶν συντελεστῶν διὰ τὴν πρόοδον τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων. Οἱ μαθητευόμενοι εἰς ἀμφοτέρας τὰ Κατηχητικά ἐψάλλαν ὠραίους ἐκκλησιαστικούς καὶ ἐθνικούς ὕμνους, ἐκτελέσαντες τούτους μετ' ἐξαιρετοῦ ἐπιτυχίας.

Ὅλοι δὲ μαζὺ ᾠχήθησαν : «καὶ τοῦ χρόνου καλλίτερος».